A TÖRVÉNYSZÉK ÍTÉLETE (hatodik tanács)

2016. május 12.*

„EMOGA — Garanciarészleg — EMGA és EMVA — A finanszírozásból kizárt kiadások — Szarvasmarha- és juhágazat — Pénzügyi átalánykorrekció — Egyszeri korrekció — Az 1782/2003/EK irányelv 48. és 69. cikke — Különleges jogosultságok — Indokolási kötelezettség”

A T-384/14. sz. ügyben,

az **Olasz Köztársaság** (képviselik: G. Palmieri és B. Tidore, meghatalmazotti minőségben)

felperesnek

az **Európai Bizottság** (képviselik: P. Rossi és D. Bianchi, meghatalmazotti minőségben)

alperes ellen

az Európai Mezőgazdasági Orientációs és Garanciaalap (EMOGA) Garanciarészlege, az Európai Mezőgazdasági Garanciaalap (EMGA) és az Európai Mezőgazdasági Vidékfejlesztési Alap (EMVA) terhére a tagállamok által kifizetett egyes kiadásoknak az európai uniós finanszírozásból való kizárásáról szóló, 2014. április 4-i 2014/191/EU bizottsági végrehajtási határozat (HL L 104., 43. o.) részleges megsemmisítése iránti kérelme tárgyában, amennyiben az az Olasz Köztársaság által eszközölt egyes kiadásokat kizár a közösségi finanszírozásból,

A TÖRVÉNYSZÉK (hatodik tanács),

tagjai: S. Frimodt Nielsen elnök, F. Dehousse és A. M. Collins (előadó) bírák,

hivatalvezető: J. Palacio González főtanácsos,

tekintettel az eljárás írásbeli szakaszára és a 2015. december 10-i tárgyalásra,

meghozta a következő

Ítéletet[1] *[omissis]*

Az eljárás és a felek kérelmei

21 A Törvényszék Hivatalához 2014. június 3-án benyújtott keresetlevelével az Olasz Köztársaság előterjesztette a jelen keresetet.

* Az eljárás nyelve: olasz.

1 — A jelen ítéletnek csak azok a pontjai kerülnek ismertetésre, amelyek közzétételét a Törvényszék hasznosnak tartja.

22 Az előadó bíró jelentése alapján a Törvényszék (hatodik tanács) az eljárás szóbeli szakaszának megnyitásáról határozott.

23 A 2015. december 10-i tárgyaláson a Törvényszék meghallgatta a felek szóbeli előadásait és a szóban feltett kérdéseire adott válaszaikat.

24 Az Olasz Köztársaság azt kéri, hogy a Törvényszék:

– semmisítse meg a megtámadott határozatot annyiban, amennyiben az vele szemben 5 026 453,43 és 1 860 259,60 euró összegű pénzügyi korrekciót alkalmazott;

– a Bizottságot kötelezze a költségek viselésére.

25 A Bizottság azt kéri, hogy a Törvényszék:

– a keresetet mint megalapozatlant utasítsa el;

– az Olasz Köztársaságot kötelezze a költségek viselésére.

A jogkérdésről

26 Az Olasz Köztársaság a megtámadott határozattal szemben olyan jogalapokra hivatkozik, amelyek lényegében a KAP-ra vonatkozó uniós jogszabályok megsértésén, a lényeges eljárási szabályoknak az indokolás hiánya folytán történő megsértésén, valamint az uniós jog számos általános alapelvének, így az arányosság, a törvényesség és a jogbiztonság elvének megsértésén alapul, amennyiben a Bizottság először is az 1782/2003 rendelet 69. cikke alapján a kiegészítő támogatás nyújtása keretében, másodszor pedig ugyanezen rendelet 47. és 48. cikke alapján a különleges jogosultságok meghatározása keretében pénzügyi korrekciókat alkalmazott.

27 A tárgyaláson az Olasz Köztársaság közölte, hogy lemond arról, hogy a 3 477 225 euró összegű átalánykorrekció téves alkalmazására alapított jogalapra hivatkozzon, amennyiben az a kifizető ügynökségként történő akkreditáció feltételeinek megsértésén alapult. Ennélfogva a jelen jogvita tárgya arra korlátozódik, hogy a Bizottság jogszerűen alkalmazta-e az 1782/2003 irányelv 47., 48. és 69. cikkét az 1 860 259,60 euró és 5 026 453,43 euró összegek pénzügyi korrekciójának alátámasztása érdekében.

Elvi megfontolások

28 Előzetesen emlékeztetni kell arra, hogy az EMOGA és az Alap csak a mezőgazdasági piacok közös szervezése keretében, az uniós rendelkezéseknek megfelelően végrehajtott intézkedéseket finanszírozza (2003. május 8-i Spanyolország kontra Bizottság ítélet, C-349/97, EBHT, EU:C:2003:251, 45. pont; 2005. február 24-i Görögország kontra Bizottság ítélet, C-300/02, EBHT, EU:C:2005:103, 32. pont; 2012. szeptember 12-i Görögország kontra Bizottság ítélet, T-356/08, EU:T:2012:418, 12. pont).

29 E tekintetben az EMOGA-ra és az Alapra vonatkozó szabályokból az következik, hogy a tagállamoknak az adminisztratív és helyszíni ellenőrzések olyan összességét kell megszervezniük, amelyek lehetővé teszik annak biztosítását, hogy a támogatások odaítélésének anyagi és alaki feltételeit megfelelő módon betartsák. Ha ezeket az ellenőrzéseket nem szervezik meg, vagy a tagállam annyira hiányosan szervezi meg azokat, hogy kétségessé válik, hogy betartották-e ezeket a feltételeket, akkor a Bizottság megalapozottan zárhat ki egyes, az érintett tagállam által eszközölt kiadásokat (1990. június 12-i Németország kontra Bizottság ítélet, C-8/88, EBHT, EU:C:1990:241, 20. és 21. pont; 2005. április 14-i Spanyolország kontra Bizottság ítélet, C-468/02, EU:C:2005:221, 36. pont; 2009. szeptember 30-i Portugália kontra Bizottság ítélet, T-183/06, EU:T:2009:370, 31. pont).

30 Az ítélkezési gyakorlatból továbbá az következik, hogy még ha a támogatások és jövedelemtámogatások odaítélésére vonatkozó szabályozás kifejezetten nem is kötelezi a tagállamokat arra, hogy olyan felügyeleti intézkedéseket és ellenőrzési módokat vezessenek be, mint amilyenekre a Bizottság hivatkozott az EMOGA és az Alap számlaelszámolása során, adott esetben e kötelezettség közvetetten abból a tényből is eredhet, hogy az EMOGA-ra és az Alapra vonatkozó szabályozás értelmében a tagállam feladata a hatékony ellenőrző és felügyeleti rendszer megszervezése (lásd: Spanyolország kontra Bizottság ítélet, fenti 29. pont, EU:C:2005:221, 35 pont; 2008. április 24-i Belgium kontra Bizottság ítélet, C-418/06 P, EBHT, EU:C:2008:247, 70. pont; 2009. szeptember 4-i Ausztria kontra Bizottság ítélet, T-368/05, EU:T:2009:305, 76. pont).

31 Ami a számlák elszámolása területén fennálló bizonyítási teherre vonatkozó szabályokat illeti, a Bizottság a KAP szabályai megsértésének bizonyítása érdekében nem a nemzeti közigazgatási szervek által végrehajtott ellenőrzések elégtelenségének vagy az általuk ismertetett számok szabálytalanságának kimerítő jellegű bemutatására köteles, hanem arra, hogy bizonyítsa az ellenőrzések vagy e számok tekintetében benne felmerült komoly és észszerű kétséget. A Bizottság bizonyítási terhének ezt a könnyítését az magyarázza, hogy a tagállamnak áll a leginkább a módjában az, hogy az Alap számláinak elszámolásához szükséges adatokat begyűjtse és ellenőrizze (2001. január 11-i Görögország kontra Bizottság ítélet, C-247/98, EBHT, EU:C:2001:4, 7–9. pont; 2009. július 1-jei Spanyolország kontra Bizottság ítélet, T-259/05, EU:T:2009:232, 112. pont; Görögország kontra Bizottság ítélet, fenti 28. pont, EU:T:2012:418, 13. pont).

32 Az Alap finanszírozási rendszere ugyanis alapvetően az uniós szabályok szigorú betartásának biztosításával megbízott nemzeti hatóságokon alapul. Ez a rendszer a nemzeti és uniós hatóságok közötti bizalmon alapul a Bizottság bármilyen rendszeres ellenőrzése nélkül, amelyet egyébként is képtelen volna ténylegesen biztosítani. Egyedül a tagállam ismeri és képes pontosan meghatározni az Alap elszámolásához szükséges adatokat, hiszen a Bizottság nincs olyan helyzetben, hogy a gazdasági szereplőktől megkapja azokat az adatokat, amelyekre szüksége van (1998. október 1-jei Írország kontra Bizottság ítélet, C-238/96, EBHT, EU:C:1998:451, 30. pont; 2005. július 7-i Görögország kontra Bizottság ítélet, C-5/03, EBHT, EU:C:2005:426, 97. pont; 2012. október 17-i Spanyolország kontra Bizottság ítélet, T-491/09, EU:T:2012:550, 25. pont).

33 Következésképpen a tagállamra hárul az ellenőrzései és számai valóságának és adott esetben a Bizottság állításai pontatlanságának a legrészletesebb és legteljesebb bizonyítása (Görögország kontra Bizottság ítélet, fenti 28. pont, EU:C:2012:418, 13. pont).

34 Az érintett tagállam a maga részéről nem cáfolhatja a Bizottság megállapításait anélkül, hogy saját állításait megbízható és működőképes ellenőrzési rendszer létezését bizonyító tényekkel támasztaná alá. Amennyiben nem tudja bizonyítani, hogy a Bizottság megállapításai pontatlanok, azok komoly kétségeket kelthetnek a megfelelő és hatékony felügyeleti és ellenőrzési intézkedések összességének végrehajtását illetően (1999. október 28-i Olaszország kontra Bizottság ítélet, C-253/97, EBHT, EU:C:1999:527, 7. pont; Spanyolország kontra Bizottság ítélet, fenti 28. pont, EU:C:2003:251, 48. pont; 2011. július 12-i Szlovénia kontra Bizottság ítélet, T-197/09, EU:T:2011:348, 40. pont; Görögország kontra Bizottság ítélet, fenti 28. pont, EU:T:2012:418, 35. pont).

35 E megfontolásokra tekintettel kell megvizsgálni az Olasz Köztársaság által a keresete alátámasztására előterjesztett jogalapokat, amennyiben e kereset a megtámadott határozatban alkalmazott pénzügyi korrekciók két kategóriájára irányul.

[omissis]

2. Az 1782/2003 rendelet 47. és 48. cikkében előírt különleges jogosultságok meghatározására és kifizetésére vonatkozó egyszeri korrekcióra irányuló jogalapról

80 Az Olasz Köztársaság azt állítja, hogy megfelelően alkalmazta az 1782/2003 rendelet 43. és 48. cikkét a megtámadott határozatban szereplő minden olyan helyzetben, amely valamely mezőgazdasági termelő támogatási jogosultságának valamely másik termelőre történő átruházása vagy öröklés útján való átszállására vonatkozott. Álláspontja szerint megfelelően számította ki e különleges támogatási jogosultságokat, elkülönítve egyrészt a tenyésztéssel összefüggő tevékenységek referenciaösszegét, másrészt pedig a területalapú támogatási jogosultságokat. E jogosultságok újraelosztási rendszere összeegyeztethető az uniós szabályozással, mivel az tiszteletben tartja a támogatási jogosultságok nyomonkövethetőségét.

81 A Bizottság vitatja az Olasz Köztársaság érveit.

82 Elöljáróban meg kell jegyezni, hogy az Olasz Köztársaság a kereset 4.16 pontjában előadja, hogy a megtámadott határozat „az arányosság, a törvényesség, a jogbiztonság, a bizalomvédelem általános elvének, valamint az indokolási kötelezettségnek a megsértése miatt” jogellenes. Meg kell állapítani, hogy az állítólagosan megsértett elveket és kötelezettséget illetően az Olasz Köztársaság egyetlen – akár összefoglaló jellegű – érvet sem adott elő. Különösen amennyiben anélkül hivatkozik a megtámadott határozat teljes körű és megfelelő indokolásának hiányára, hogy megjelölné azokat a pontokat, amelyek kapcsán hiányzik az indokolás, és hogy meghatározná azokat a jogi és ténybeli elemeket, amelyek további pontosításra szorulnak, a kereset nem felel meg az eljárási szabályzat 76. cikkének d) pontjában foglalt követelményeknek, ily módon e különböző kifogásokat elfogadhatatlannak kell nyilvánítani (lásd ebben az értelemben: 2008. október 15-i Mote kontra Parlament ítélet, T-345/05, EBHT, EU:T:2008:440, 75–77. pont).

83 Ebből következően meg kell állapítani, hogy a jelen kifogással az Olasz Köztársaság lényegében az 1782/2003 rendelet 47. és 48. cikkének megsértésére hivatkozik.

84 Meg kell állapítani továbbá, hogy a jelen kifogás értékelése csak az 1782/2003 rendelet 48. cikke azon értelmezésének megalapozottságára irányul, amelyet a Bizottság a közigazgatási eljárás során benyújtott iratokkal együttesen értelmezett megtámadott határozatban fogadott el. Ugyanis, amint az a tárgyaláson elhangzottakból következik, a felek ellentétes álláspontot képviselnek a tekintetben, hogy miként kell értelmezni e rendelkezést.

85 A megtámadott határozatban a Bizottság által a különleges támogatási jogosultságok jogellenes meghatározására és odaítélése miatt alkalmazott, 1 860 259,60 euró összegű egyszeri korrekció nem képezte előzetes egyeztetés tárgyát, ebből következően pedig semmiféle magyarázatot nem szolgáltattak annak kapcsán az összefoglaló jelentésben. Az Olasz Köztársaságnak felrótt mulasztás vonatkozásában a 2010. december 22-i és 2012. december 13-i levelek szolgáltak magyarázattal (lásd a fenti 12. és 14. pontot). A korrekció egyrészt a különleges jogosultságoknak a juhok és szarvasmarhák után járó és a területalapú támogatásokra való jogosultság esetén fennálló érintettségére, másrészt pedig az olívaolaj-ágazatból származó különleges jogosultságoknak a 2006–2009-es igénylési évek tekintetében való elosztására vonatkozott. E levelekben a Bizottság azt rója fel az olasz hatóságoknak, hogy azok rosszul kezelték a támogatási jogosultságok halmozódásának ezen helyzeteit. A jelen kifogással érintett helyzetek a következők:

– jóllehet valamely mezőgazdasági termelő, akinek a javára a referencia-időszak alapján különleges jogosultságok állapítottak meg, valamely másik mezőgazdasági termelőtől (átruházás vagy öröklés útján) az egységes támogatási rendszer végrehajtásának első évét megelőzően megfelelő hektárszámot és támogatási összegeket kapott, az olasz hatóságok nem osztották fel a különleges jogosultságait a rendes jogosultságai (legfeljebb 5000 euró) között;

– jóllehet valamely mezőgazdasági termelő, akinek a javára a referencia-időszak alapján rendes jogosultságokat állapítottak meg, valamely másik mezőgazdasági termelőtől (átruházás vagy öröklés útján) az egységes támogatási rendszer végrehajtásának első évét megelőzően megfelelő hektárszám nélkül marhahúsra vonatkozó támogatást kapott, az olasz hatóságok a kapott különleges jogosultságok értékét nem a termelő rendes jogosultságaira (legfeljebb 5000 euró) fordították.

86 A Bizottság álláspontja szerint az 1782/2003 rendelet 48. cikkének helyes alkalmazása megkövetelte, hogy a különleges jogosultságokat hektáronként legfeljebb 5000 euró összeg erejéig a rendes jogosultságokra, a fennmaradó összeget pedig ezt követően a különleges jogosultságokra fordítsák. A közigazgatási eljárás során mindvégig fenntartotta álláspontját, miszerint a legfeljebb 5000 euró összegű kiegészítő (speciális) támogatási jogosultságokat az egységes támogatáshoz képest nem önállóan kell kezelni, hanem azokat a hektáronkénti támogatási jogosultság megállapítása érdekében a rendes jogosultságokra kell fordítani, mivel annak kiszámításának lényege, hogy a referencia-időszak alatt kapott támogatásokat elosztják azon hektárszámmal, amely a támogatások alapjául szolgált, mint ha e hektárszám a kiegészítő támogatások alapjául is szolgált volna (legfeljebb 5000 euró összeg erejéig). Ezzel szemben az olasz hatóságok a rendes és különleges jogosultságok közötti különbségtétel fenntartásával (mindenféle újraelosztás nélkül) a különleges jogosultságok összegét magasabban, ebből következően a referenciaként szolgáló rendes jogosultságok összegét túlságosan alacsonyan állapították meg.

87 Az Olasz Köztársaság a beadványaiban elismerte, hogy az általa követett gyakorlat keretében, amint azt a Bizottság megállapította, eltért a szóban forgó rendelkezések alkalmazásától. Azzal érvel, hogy „a 43. és 48. cikket minden egyes átruházó mezőgazdasági termelő referenciaösszegének töredékrészére, a kedvezményezett mezőgazdasági termelő mezőgazdasági tevékenységéből származó összegek töredéke tekintetében pedig ez utóbbira is alkalmazták, úgy vélve, hogy a referencia-időszakban mindegyikük jogosult a közvetlen kifizetésekre”, és hogy „az olasz hatóságok úgy döntöttek, hogy nem […] [osztják fel újra a különleges támogatási jogosultságokat], csak ha a referenciaösszegek teljes összege […] meghaladja a hektáronkénti 5000 eurós összeget”. Álláspontja szerint a rendelkezés ilyen alkalmazása szintén megfelel az 1782/2003 rendelet 48. cikkének.

88 Meg kell jegyezni, hogy az 1782/2003 rendelet 48. cikke, amely megállapítja a 47. cikkben biztosított, az ugyanezen rendelet 43. cikke szerinti általános szabálytól való eltérés alkalmazási szabályait, szükségszerűen szigorú értelmezést követel meg (lásd analógia útján: 2001. december 13-i Heininger -ítélet, C-481/99, EBHT, EU:C:2001:684, 31. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

89 Előzetesen emlékeztetni kell az 1782/2003 rendelet által elérni kívánt általános célra, vagyis az egységes támogatási rendszer végrehajtására. Tekintettel az 1782/2003 rendelet 48. cikkének szó szerinti értelmezésére, figyelemmel a szomszédos rendelkezésekre, e rendelkezést arra a mezőgazdasági termelőre kell alkalmazni, aki az említett rendelet 47. cikkében szereplő „különös feltételekhez kötött támogatási jogosultságot megalapozó támogatások[ban]” részesült, és aki a referencia-időszakban „nem rendelkezett a 43. cikk szerinti hektárszámmal” az egységes támogatási jogosultságok meghatározása érdekében vagy a hektáronkénti támogatási jogosultság összege meghaladja az 5000 eurót. E mezőgazdasági termelő, aki vagy nem rendelkezik hektárszámmal, vagy olyan hektárszámmal rendelkezik, amelyre nézve a hektáronkénti jogosultság 5000 eurónál magasabb összeget eredményez, jogosult a) a részére a hároméves időszak során odaítélt közvetlen kifizetések átlagának megfelelő (bázis-) „referenciaösszeggel” egyenlő támogatásra, és b) a „minden 5 000 EUR után vagy” a részére a hároméves átlagolási időszak során odaítélt „referenciaösszeg [vagyis a különleges kifizetések] töredékrésze után” járó támogatásra.

90 Ebből következően a különleges kifizetéseket a legfeljebb 5000 euró összegű hektáronkénti referenciaösszegekhez rendelték, és e küszöbérték felett azok kiegészítő (különleges) jogosultságnak minősülnek. E tekintetben az 1782/2003 rendelet 47. cikkének (1) bekezdése előírja, hogy az általa felsorolt összegeket az ugyanezen rendelet 48. cikkében előírt feltételek között a referenciaösszegbe kell „beszámítani”. Az 1782/2003 rendelet 47. cikkének (2) bekezdéséből továbbá az következik, hogy

2007-től kezdődően – és az ugyanezen rendelet 33., 43. és 44. cikkétől eltérve – a tejtámogatásból és kiegészítő támogatásból eredően odaítélendő összegeket (amelyeket az 1782/2003 rendelet 95. és a 96. cikke ír elő) a 48–50. cikkben előírt feltételek mellett „bevonják” az egységes támogatási rendszer hatálya alá. Ily módon a vonatkozó jogszabályok az egységes támogatási rendszerben különböző jogcímek alapján történő kifizetések halmozódásának elvét fektetik le.

91 Az Olasz Köztársaság tehát tévesen állítja, hogy az 1782/2003 rendelet 48. cikkéből a különböző jogosultságokból származó kifizetések elkülönítésére irányuló kötelezettség következne. Másrészt az említett rendelet 49. cikkére történő hivatkozás, amint az a keresetlevélben szerepel, szintén nem támasztja alá az Olasz Köztársaság által előadott álláspontot. E „Feltételek” címet viselő, különleges támogatási jogosultságokra vonatkozó rendelkezés az ugyanezen rendelet 36. cikkének (1) bekezdésétől és 44. cikkének (1) bekezdésétől való eltérést ír elő, amennyiben az olyan támogatási jogosultsággal rendelkező mezőgazdasági termelő számára, amelynek tekintetében a bázisidőszakban nem állt rendelkezésére megfelelő hektárszám, az érintett tagállam eltérést engedélyez azon kötelezettségtől, hogy a jogosultságok számával egyenlő támogatható hektárszámmal rendelkezzen. Ezen eltérés annak a feltételnek van alárendelve, hogy a mezőgazdasági termelő a bázisidőszakban gyakorolt, számosállategységben kifejezett mezőgazdasági tevékenységének legalább 50%-át fenntartja. Meg kell állapítani, hogy e rendelkezés egyetlen, a különleges támogatási jogosultságok meghatározására szolgáló alternatív módszert, sem semmiféle, a különböző jogosultságokból származó kifizetések elkülönítésére irányuló kötelezettséget nem ír elő. Ugyanis az 1782/2003 rendelet 49. cikkének (3) bekezdése pontosítja, hogy „[a] 48. cikk szerint meghatározott támogatási jogosultságok nem módosíthatók”.

92 Szintén el kell vetni a válasz 32. pontjában szereplő azon érvet, miszerint az 1782/2003 rendelet 48. cikkének első bekezdése szerinti összegeket „hozzáadják” a referenciaösszeghez. Az e rendelet 47. cikke (1) bekezdése különböző, különösen az olasz, az angol és a német nyelvi változatainak az összehasonlítása ugyanis megerősíti a „számíthatók be” kifejezés jelentését („sono inclusi”; „included in”; „in die Berechnung des Referenzbetrags aufgenommen”). Mindenesetre az Olasz Köztársaság a tárgyaláson már nem hivatkozott erre az érvre.

93 Azon állítást illetően, miszerint egyrészt az olasz hatóságok által a jogosultságok meghatározására használt módszer nem eredményezett eltérést az érintett mezőgazdasági termelőknek odaítélt támogatási jogosultságok összértékében, másrészt pedig a különleges jogosultságok tekintetében az 1782/2003 rendelet 49. cikkének megfelelően fenntartották a számosállategység fenntartására vonatkozó kötelezettséget, annak nem lehet helyt adni. Mivel e rendelet konkrét módszert írt elő a támogatási jogosultságok e célokat szolgáló, valamint annak érdekében való kiszámítására, hogy minden tagállamban biztosítsák az odaítélt jogosultságok szabályszerűségét, az Olasz Köztársaság köteles volt annak alkalmazására. A fenti elemzésből az következik, hogy az 1782/2003 rendelet 48. cikke kötelező jellegű, és nem ír elő a tagállamok számára mérlegelési mozgásteret. Következésképpen az Olasz Köztársaság csak arra hivatkozhat, hogy az általa alkalmazott alternatív módszer ugyanolyan hatékony, alkalmas a csalások megelőzésére, vagy még kedvezőbb a mezőgazdasági termelők számára (lásd ebben az értelemben: Spanyolország kontra Bizottság ítélet, fenti 44. pont, EU:C:2002:192, 87. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; 2007. március 28-i Spanyolország kontra Bizottság ítélet, T-220/04, EU:T:2007:97, 89. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

94 Ugyanez vonatkozik arra az érvre, amely szerint az olasz hatóságok eljárása semmilyen kockázattal nem járt az Alapra nézve. Meg kell állapítani, hogy az Olasz Köztársaság továbbra sem szolgáltatott olyan bizonyítékot, amely alkalmas arra, hogy megkérdőjelezze a Bizottság szolgálatai által az Alap számára kockázatot jelentő pontos összegek megállapítását. Ugyanis egyrészt a 2011. február 8-i kétoldalú találkozó jegyzőkönyvéből, másrészt pedig a 2012. december 13-i levélből az következik, hogy az olasz hatóságok a Bizottság által jóváhagyott módszertan alapján „olyan számítást nyújtottak be, amely jelezte az 1782/2003 rendelet 43. és 48. cikkének helytelen alkalmazásából fakadó, az Alap tekintetében fennálló tényleges kockázatot, amely négy évre 1 813 699,96 euró összegnek felelt meg”.

95 Ami azt az érvet illeti, miszerint a Bizottság nem jelölte meg az 1782/2003 rendelet 43. és 48. cikkének az olasz hatóságok által való helytelen alkalmazásából fakadó konkrét következményeket, azt szintén el kell utasítani. A fenti 31. pontban szereplő megfontolások alapján a Bizottság feladata a felmerült komoly kétség bemutatása, nem pedig a kockázat bekövetkeztének bizonyítása.

96 A fentiekben kifejtett és különösen a fenti 89. és 90. pontban szereplő megfontolásokra figyelemmel meg kell állapítani, hogy az 1782/2003 rendelet 48. cikkének az Olasz Köztársaság által képviselt értelmezése ellentétes mind a rendelet szövegével, mind pedig annak szerkezetével. Mivel a Törvényszék az Olasz Köztársaság által hivatkozott összes érvet elutasította, az általa felhozott jelen jogalapot, amely a különleges jogosultságok meghatározására és kifizetésére vonatkozó egyszeri korrekcióra irányul, mint megalapozatlant, el kell utasítani.

97 Ebből következően a keresetet teljes egészében el kell utasítani.

[omissis]

A fenti indokok alapján

A TÖRVÉNYSZÉK (hatodik tanács)

a következőképpen határozott:

1) A Törvényszék a keresetet elutasítja.

2) A Törvényszék az Olasz Köztársaságot kötelezi a költségek viselésére.

Kihirdetve Luxembourgban, a 2016. május 12-i nyilvános ülésen.

Aláírások